

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 27 november 2006
het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not. nr. DE 66.L8.103383/05/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____ meester gast, geboren te _____ op
_____ wonende te _____
2. _____ hul kok, geboren te _____ op
_____ wonende te _____

Verdacht van :

Te _____ vanaf 5 november 2004 (stuk 10) tot en met datum
der dagvaarding (14 juni 2006)

de eerste en de tweede :

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het
decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de
hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben
gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergun-
ningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van
14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van
de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige ver-
gunning nodig is, te hebben uitgevoerd
namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of
gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functie categorie verblijfsrecreatie naar de
functie categorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een
gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als
"gebied voor verblijfsrecreatie".

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het mis-
drijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: vakantieverblijf 1 a 95 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op geboren te
 op beiden wonende te
 die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op
 03/11/2004 geregistreerd op 05/11/2004.

De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt, tevens dagstellend voor de terechtzitting van 2 oktober 2006;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 2 oktober 2006:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van , substituut-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis:
- de **beklaagden** en in hun middelen van verdediging voorgedragen door mr. advocaat te die hen vertegenwoordigde.

1. Herkwalificering

1.1

Deze kamer van de rechtbank had in het verleden aangenomen dat wat betreft de niet vergunde bestemmingswijziging van recreatie in permanente bewoning er een onderscheid diende te worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich (het ogenblik waarop tot permanente bewoning werd overgegaan) en de instandhouding van deze illegale toestand. Het openbaar ministerie maakte voor dergelijke feiten geen onderscheid tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding en voorzag in de omschrijving naar tijd slechts in één strafbare periode. De rechtbank ging steeds op gemotiveerde wijze over tot heromschrijving en maakte een opsplitsing tussen het tijdstip van de bestemmingswijziging (of de inbreuk op de voorschriften van de verkavelingsvergunning) en de verdere periode van strafbare instandhouding.

2.

Het hof van beroep te Gent had zich onder meer bij arrest d.d. 25 maart 2005 (inzake nr. parketnr. , onuitg.) in andere zin uitgesproken. Het hof maakt met dit arrest de door een kamer van deze rechtbank eerder gemaakte opsplitsing tussen bestemmingswijziging en instandhouding ongedaan en beschouwt blijkbaar de niet vergunde bestemmingswijziging en het voortduren van die wijziging als één (voortdurend) misdrijf zonder dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding ervan.

3.

Deze rechtbank en kamer sloot zich naderhand aan bij dit standpunt van het Gentse hof van beroep en nam aan dat de notie instandhouding vreemd is aan een niet vergunde bestemmingswijziging.

4.

Het hof van cassatie heeft echter in een recent arrest (Cass. 2 mei 2006,

www.cass.be; op cassatieberoep van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent) toch een onderscheid gemaakt tussen enerzijds de niet-vergunde functiewijziging en anderzijds de instandhouding van deze niet-vergunde functiewijziging.

Het hof van cassatie wees er op – zoals deze rechtbank en kamer in haar vroegere, nadien verlaten rechtspraak – dat door het geven, zonder de vereiste voorafgaande vergunning, van een nieuwe functie aan het onroerend bebouwd goed, het misdrijf van uitvoering van een niet-vergunde maar vergunningplichtige functiewijziging wordt voltrokken. De omstandigheid dat de hoofdfunctie wonen wat, bij ontstentenis van een wettelijke omschrijving overeenkomstig het gewone taalgebruik moet worden begrepen als "gehuisvest zijn" een zekere continuïteit veronderstelt, staat niet eraan in de weg dat de wijziging van de functie van een onroerend bebouwd goed van verblijfsrecreatie naar wonen, zich op een welbepaald ogenblik voordoet.

Het misdrijf van instandhouding van deze niet-vergunde maar vergunningplichtige functiewijziging bestaat, volgens het hof van cassatie, in het schuldig verzuim om aan het bestaan van de aldus wederrechtelijk doorgevoerde functiewijziging een einde te maken, wat inzonderheid blijkt uit het verdere gebruik van het onroerend bebouwd goed overeenkomstig de niet-vergunde gewijzigde functie. Als voortdurend misdrijf, dit is een misdrijf dat bestaat in een ononderbroken en door de dader bestendige wederrechtelijke toestand, onderscheidt het zich van de wederrechtelijke functiewijziging doordat het noodzakelijk daarop volgt. De permanente bewoning maakt aldus geen constitutief deel uit van het misdrijf van uitvoering van de in deze zaak aan de orde zijnde vergunningplichtige functiewijziging. De permanente bewoning is de wederrechtelijke toestand die volgt op dit misdrijf. Uit de permanente bewoning kan alleen worden afgeleid dat het misdrijf van uitvoering van de bedoelde functiewijziging heeft plaats gevonden.

Nog volgens het hof van cassatie is het de feitenrechter die vrij in feite oordeelt wanneer de wederrechtelijke functiewijziging werd uitgevoerd en bijgevolg vanaf wanneer de wederrechtelijke functiewijziging werd in stand gehouden.

5.

De rechtbank is als feitenrechter verplicht aan de feiten de juiste kwalificatie te geven (cf. R. Verstraeten, Handboek Strafvordering, Maklu, 2005, 1511 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Een herkwalificatie van de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging dringt zich volgens de rechtbank op, namelijk:

"Te

bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid en art. 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000) en de artikelen 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 149, 192bis, 5° en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend gebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald :

A. door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functierecreatie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, op 5 november 2004;

B. door de sub 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, vanaf 6 november 2004 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 14 juni 2006”.

Partijen werden op de terechtzitting van 2 oktober 2006 in kennis gesteld van de voorgenomen herkwalificering.

2. Ontvankelijkheid strafvordering

2.1 Standpunt beklagden/verdediging

De verdediging stelde in termen van pleidooien en in een op de terechtzitting van 2 oktober 2006 neergelegde schriftelijke conclusie dat de (straf)vordering zou ‘nietig’ zijn. De stelling van de verdediging is gesteund op het koninklijk besluit van 30 oktober 1973 betreffende de weekendverblijfsparken (inmiddels opgeheven sedert 8 juli 2005). Volgens de verdediging verwijst dit koninklijk besluit naar de wet van 29 maart 1962 en niet naar het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Volgens de verdediging ontbreekt aldus een strafwetsbepaling waarop de feiten in deze strafvordering zijn geënt, hierbij verwijzend naar het adagium ‘nulle poena sine lege’.

2.2 Beoordeling rechtbank

De rechtbank kan de stelling van de verdediging niet bijtreden.

Het koninklijk besluit van 30 oktober 1973 betreffende de weekendverblijfsparken (hierna: het KB) regelt immers, zoals de aanvang van artikel 1 duidelijk stelt, de voorwaarden voor de vestiging van weekendverblijfsparken. Het KB regelt *niet* het verblijven als handeling op of in een dergelijk weekendverblijfpark zelf.

Dit blijkt duidelijk uit een correcte lezing van de bepalingen waarop de verdediging meent zich te kunnen beroepen.

Hoofdstuk V van het KB, bepaalt in artikel 5: “De bepalingen betreffende de toekenning en de weigering van de bouwvergunning, die voorkomen in de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de wetten van 22 april 1970 en van 22 december 1970, zijn mede van toepassing op de bouwaanvraag voor een verblijf als bedoeld in artikel 1, derde lid, van dit besluit.” (eigen onderlijning, rechtbank). Wat verstaan wordt onder dergelijk verblijf wordt duidelijk bij lezing van artikel 1 van het KB dat stelt: “Dit besluit bepaalt de voorwaarden voor de vestiging van weekendverblijfsparken. Voor de toepassing van dit besluit wordt, overeenkomstig artikel 56 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de wetten van 22 april 1970 en 22 december 1970, onder weekendverblijfpark verstaan een geheel van percelen begrepen in een voor de plaatsing van weekendverblijven bestemde verkaveling. Voor de toepassing van dit besluit worden onder weekendverblijf verstaan de nagenoemde vaste of verplaatsbare verblijven, bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de wetten van 22 april 1970 en 22 december 1970, die op de grond een oppervlakte van ten hoogste 60 m² beslaan :

- caravan, woonaanhangwagen of een ander soortgelijk verblijf;

-chalet, bungalow, huisje, paviljoen of een ander soortgelijk verblijf”.

Het is duidelijk dat het verblijf slaat op het materiële goed, bouwsel of onroerend goed (caravan, chalet, paviljoen, etc.) en niet op de *handeling verblijven* of *permanent verblijven* in dit goed. In het KB is er trouwens nergens sprake van permanent verblijven, permanent wonen of functiewijziging.

De feiten waarop de huidige strafvordering betrekking heeft betreffen het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed van de functiecategorie *verblijfsrecreatie* naar de functiecategorie *wonen* door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zonde die op het gewestplan aangeduid is als gebied voor verblijfsrecreatie en dit vanaf 26 augustus 2003 voor de eerste beklagde en vanaf 1 september 2003 voor de tweede beklagde, telkens tot 7 juli 2005. De feiten zijn vergunningplichtig krachtens art. 99 § 1-6° DORO iuncto art. 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is en werden strafbaar gesteld door art. 146, al. 1-1° DORO, zodat voldaan is aan het legaliteitsbeginsel in strafzaken.

De strafvordering is derhalve wel degelijk ontvankelijk, zodat de door de verdediging aangevoerde exceptie dient verworpen te worden.

3. Verval strafvordering wegens feiten onder B.

3.1

Bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 van het arbitragehof werd als volgt beslist:

“1. vernietigt in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg (...)”.

Deze vernietiging heeft tot gevolg dat thans *de strafsanctie niet meer geldt* voor de instandhouding van stedenbouwmisdrijven, voor zover het voorwerp van het misdrijf niet in een *ruimtelijk kwetsbaar gebied* gelegen is, gezien het derde lid van artikel 146 DORO thans luidt: *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.”.*

3.2

De feiten werden gepleegd in een gebied voor verblijfsrecreatie, wat volgens artikel 146 DORO geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is.

3.3

In de rechtsleer heeft de discussie gewoed of deze bepaling een opheffing van de strafbaarheid inhoudt, dan wel een strafuitsluitende verschoningsgrond verwoordt (zie o.a.: H. Van Bavel, “Over instandhouding en herstel inzake stedenbouw”, noot bij: Cass. 13 december 2005, *T. Strafr.*, 2006, 88: deze auteur stelt dat het pleit door

het arrest van 13 december 2005 van het Hof van Cassatie beslecht werd in het voordeel van depenalisering; contra: P. Lefranc, De controverse instandgehouden, *T.M.R.* 2006, 84-86, noot bij Cass. 13 december 2005. en Cass. 13 december 2005, Ook de rechtspraak nam een verdeeld standpunt in.

Het Hof van Cassatie wees op 13 december 2005 (Cass. 13 december 2005, www.cass.be) nog een ander arrest waarin expliciet sprake was van de "strafuitsluitingsgrond" van artikel 146, 3° DORO. In navolgende arresten (onder meer: Cass. 2 mei 2006, www.cass.be) stelde het Hof van Cassatie echter dat artikel 146, derde en vierde lid DORO slaat op de strafbaarstelling en een opheffing van de strafbaarheid van het instandhoudingmisdrrijf buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden inhoudt. Ook het Arbitragehof heeft recent (Arbitragehof 17 mei 2006, nr. www.cass.be) in de marge van de in deze noot besproken problematiek van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied gesteld: "Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 4 juni 2003, dat het in het geding zijnde vierde lid in het decreet van 18 mei 1999 heeft ingevoegd, volgt dat het de bedoeling was van de decreetgever de instandhouding van een bouwmisdrrijf als voortdurend misdrrijf niet te schrappen wanneer het misdrrijf gelegen was in een ruimtelijk kwetsbaar gebied (Parl. St., Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1566/7, p. 19)", zodat hieruit a contrario zou kunnen worden afgeleid dat het voor misdrijven gelegen buiten een ruimtelijk kwetsbaar gebied wel de bedoeling van de decreetgever was de instandhouding van een bouwmisdrrijf als voortdurend misdrrijf te schrappen. Hoewel de voorstanders van de strafuitsluitingsgrond stevige argumenten hadden (zie P. Lefranc, *o.c.*; Corr. Dendermonde (19de kamer), 30 mei 2005, onuitg.; Corr. Dendermonde (13de kamer), 27 februari 2006, onuitg.) lijkt het pleit in deze discussie beslecht te zijn in het voordeel van de opheffing van de strafbaarheid. Ook het Hof van Beroep van Gent – dat voorheen het standpunt van de strafuitsluitende verschoningsgrond aankleefde – besliste recent tot de opheffing van het strafbaar karakter en het hieruit volgende verval van de strafvordering voor instandhouding buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden (zie: Gent, 10de kamer, 8 september 2006, onuitg.).

3.4

Deze rechtbank en kamer – die voorheen ook de bepaling beschouwde als een strafuitsluitende verschoningsgrond – dient dan ook thans haar vroegere rechtspraak te verlaten en sluit zich aan bij het recente standpunt van het Hof van Beroep te Gent.

3.5

Aldus dient in huidige zaak vastgesteld dat worden dat het strafbaar karakter van de feiten onder tenlastelegging B, niet gepleegd binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied, is opgeheven, zodat terzake het verval van de strafvordering dient te worden vastgesteld.

4. Gegronde strafvordering

Uit de feitelijke gegevens van het strafdossier blijkt het bewijs van de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B. Zij hebben bewust de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed geheel gewijzigd van de functiecategorie 'recreatief verblijf' naar de functiecategorie 'wonen' door een gebouw dat gelegen is in een gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, zoals ook duidelijk blijkt uit hun verklaringen (stukken 3 en 4, strafdossier).

5. Straftoemeting

5.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

5.2

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren. Het wetens en willens permanent gaan bewonen van een weekendverblijf om naderhand de problematiek van de weekendverblijven in te roepen is niet ernstig. Dit vergroot op kunstmatige wijze de druk op de gebieden voor verblijfrecreatie, wat de vrijwaring van de schaarse ruimte in Vlaanderen schade toebrengt en zeker niet een goede ruimtelijke ordening dient.

5.3

De *eerste beklagde* is thans jaar. Uit het inlichtingenbulletin blijkt dat hij meestergast van beroep is. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat enige mildheid in de straftoemeting verantwoordt.

De *tweede beklagde* is thans jaar. Volgens het inlichtingenbulletin is zij hulpkok. Zij beschikt eveneens over een onberispelijk strafrechtelijk verleden wat enige mildheid toelaat.

5.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

5.5

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor om aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten de in het dictum van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

5.6

De beklaagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook voor elk van hen uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het dictum van dit vonnis nader bepaald.

6. Herstelvordering

6.1

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde het herstel in de oorspronkelijke toestand evenals het staken van het strijdig gebruik, gekoppeld aan een dwangsom (stuk 28, straf dossier).

6.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be).

6.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen.

Aldus kan geenszins ingegaan worden op de vraag van de verdediging om de uitspraak inzake de herstellvordering uit te stellen in afwachting van de verdere uitwerking van een ruimtelijk structuurplan door De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft haar standpunt inzake de herstellvordering in deze zaak niet gewijzigd. Bovendien blijkt een vermeende regularisatie of de uitwerking van een structuurplan nog geen enkele concrete vorm te hebben aangenomen. Hoe dan ook zou ingaan op de vraag tot uitstel tot "*goedkeuring van het structuurplan door* in hoofde van de rechtbank rechtswegering inhouden alsook een impliciete opportuniteitsbeoordeling, waardoor de rechtbank zich in de plaats van het bevoegde bestuur zou plaatsen. De inschrijving in de bevolkingsregisters van de beklaagden op grond van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 staat bovendien volledig los van de inbreuken op grond van DORO.

De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

6.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd zoals vermeld gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 125,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven

aan de opgelegde herstelmaatregelen.

6.5

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

Ten aanzien van herstellvorderingen die volgens de overgangsregeling bij de rechtbank aanhangig werden gemaakt – zoals deze herstellvordering – kan de rechtbank soeverein beslissen of er al dan niet nood is om het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen (vgl. P. Vansant, *De herstelmaatregel in het Vlaamse decreet ruimtelijke ordening*, Kluwer, 2006, nr. 229). De rechtbank is van oordeel dat dit advies geenszins moet ingewonnen worden, te meer de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluitend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur. Het vragen van een advies zou niet alleen de afhandeling van de zaak nodeloos vertragen, doch tevens de Hoge Raad voor het Herstelbeleid nodeloos belasten.

Gezien de hiervoor in de tenlastelegging en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65, eerste lid;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 6°, 7°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 1, 2, 99 § 1, 5° c, 6°, 146 al. 1, 1°, 3°, 6°, 147, 148, 149, 192*bis* 5° en 204;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor financiële hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningsskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking
van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

HERKWALIFICEERT de enige tenlastelegging als volgt:

Te

bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid en art. 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000) en de artikelen 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 149, 192bis, 5° en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend gebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald :

A. door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functierecreatie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, op 5 november 2004;

B. door de sub 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, vanaf 6 november 2004 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 14 juni 2006.

VERKLAART de strafvordering vervallen wegens de feiten voorwerp van de tenlastelegging B:

VERKLAART de eerste beklagde en de tweede beklagde **schuldig** aan het feit omschreven onder de tenlastelegging A.;

VEROORDEELT de beklagden voor dit feit elk tot een GELDBOETE van **250,00 euro**, met 45 deciemmen verhoogd (x 5,5), 1.375,00 euro bedragend;

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn voor elk van hen de uitgesproken geldboete van 250,00 euro zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van telkens 75 dagen;

GELAST voor elk van gedurende een termijn van drie jaren gewoon **UITSTEL** van tenuitvoerlegging voor een gedeelte **groot 100,00 euro** van de opgelegde geldboete van 250,00 euro en bepaalt het met uitstel bepaalde gedeelte van de vervangende gevangenisstraf op telkens 30 dagen;

SPREEKT lastens de beklagden de verplichting uit om elk **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT de beklagden elk een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door

artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

BEVEELT de beklaagden op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het **herstel in de oorspronkelijke toestand** van het onroerend goed gelegen te en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de datum van huidig vonnis, namelijk door **staken van het strijdig gebruik**, namelijk niet langer permanent bewonen van het weekendverblijf;

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de vastgelegde termijn worden uitgevoerd de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zullen kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de gerechtskosten, aan de zijde van het Openbaar Ministerie in hun geheel begroot op de som van 18,24 euro

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZEVENENTWINTIG NOVEMBER TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
griffier.